

Publicerad 2012-02-26 18:30 av Doptera

Den trasiga gatlyktans sken

I den trasiga gatlyktans sken finns stunder inga tidsbegrepp kan rama in.

Stunder av verklig verklighet i drömmens sammanhang och minnen av en barndomskänsla i en vuxen vilja medvetande.

Där är det ljusaste skuggiga mörker och de luftigaste skrymslen öppna bara för dem med förmågan att se stillastående bilder i en serie händelser.

Där kan man stanna upp och uppleva det som aldrig går att konstruera i efterhand, om inte just du antar utmaningen?

Där finns möjligheterna till upplevelser utan ord.

Hur förklarar man magin i att se det som alla ser och uppleva även bortom det, samtidigt som det är just enkelheten man vill greppa och låta bli att glorifiera?

Skenet flackar och tillvaron förblir för en sekund orörlig.

Ett hastigt ögonkast tycks förbli kvar i mellanrummet mellan två själar.

En lätt beröring blir för evigt en del av hudens fundament.

Nattvinden är varken varm eller kall och marken varken mjuk eller hård.

Allt blir sagt och inga ord används.

Man förstår varje den andres tanke men skulle aldrig kunna förklara den.

Tystnaden är som en tavla så perfekt att det nästan gör ont att beskriva den, för så fort man har använt det första ordet har den slutat vara fri från den här världens behov av att kapsla in allt i fyrkantiga stavelser och språkliga korrektheter.

Bara en suck av stilla välbehag kantat av ödmjukhet inför stunden är tillåten.

För det går inte att beskriva det obeskrivbara utan att som här tvinna in sig i ett garnnystan av konstiga meningar och virriga formuleringar.

Eller?

Men, räcker det verkligen med att säga att jag var där?

Att du var där?

Att vi stod som i en kupa under den trasiga gatlyktans sken och bara visste.

Visste att det var detta vi båda sökt.

Ett ögonblick.

En stunds magi.

Stillastående skönhet hittad i en avkrok av en värld som snurrar runt bland färger och musik medan vi står stilla.

Klara med färdens tjugning, nöjda bara med stillheten och tomheten och att ha hittat vår spegelbild i den andres olikhet.

Med att börja en resa stillastående.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Doptera med Poeter.se id #40934 innehar upphovsrätten